

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

Pasarét, 2024. április 1.
(húsvéthétfő)

Szepesy László

KRISZTUS FELTÁMADÁSÁNAK KÖVETKEZMÉNYEI

Énekek: 187, 348,1-3.4, 440,9-10.12-13

Lekció: Máté 28,1-7

Alapige: 1Korinthus 15,13-20a

„Mert ha nincsen halottak feltámadása, akkor Krisztus sem támadott fel. Ha pedig Krisztus fel nem támadott, akkor hiábavaló a mi prédikálásunk, de hiábavaló a ti hitetek is. Sőt az Isten hamis bizonyágtevőinek is találtatunk, mivelhogy az Isten felől bizonyágot tettünk, hogy feltámasztotta a Krisztust; akit nem támasztott fel, ha csakugyan nem támadnak fel a halottak. Mert ha a halottak fel nem támadnak, a Krisztus sem támadott fel. Ha pedig a Krisztus fel nem támadott, hiábavaló a ti hitetek; még bűneitekben vagytok. Akik a Krisztusban elaludtak, azok is elvesztek tehát. Ha csak ebben az életben reménykedünk a Krisztusban, minden embernél nyomorultabbak vagyunk. Ámde Krisztus feltámadott a halottak közül.”

Imádkozzunk!

Méltó vagy arra, Úr Jézus Krisztus, hogy Téged dicsőítsünk és magasztaljunk, mert győztél, mert elvégezted azt a munkát, amit az Atya Rád bízott: megmentetted népedet, és megőrizted nyájadat. Dicső vagy, és ez hirdettetett már húsvét hajnalán, az asszonyoknak is ezt adtad feladatul, hogy vigyék a hírt, később tanítványaidnak is. És maguk az angyalok is isteni kijelentés formájában beszéltek a feltámadás titkáról, amelyet emberi szem nem látott, de mégis következményét és valóságát tapasztaljuk. Áldunk és magasztalunk,

KRISZTUS FELTÁMADÁSÁNAK KÖVETKEZMÉNYEI

mert most is élsz és uralkodsz mindenek felett, és ma is azzal a hatalommal, amellyel feltámadtál, emberi életet mentesz meg, lelkileg halott állapotból új életre támasztasz, őrzöl bennünket, vezetsz, óvsz a halál erőivel szemben.

Dicsőítünk és magasztalunk azért, mert kegyelmed a mai napon is hívogat Hozzád, és azért, mert bőségesen elárasztasz minket minden jóval, feltámadásod gyümölcseivel, hisz Te magad mondtad, hogy a mának meg kell halnia a földben ahhoz, hogy sok gyümölcsöt teremjen. Köszönjük Neked, hogyha ezek a gyümölcsök már a mi életünkben láthatóak. Bocsásd meg, amikor nem! És bocsásd meg, amikor úgy éljük a mindennapjainkat, minthogyha a Te élő voltod nem lenne valóság, minthogyha egymagunk lennénk ezen a világon, Nélküled, minthogyha nem lenne akaratom, amely szerint élünk, minthogyha nem lenne hozzánk szóló szavad, amit meghallgassunk, átgondoljunk, elhiggyünk és megtartsunk.

Köszönjük, Úr Jézus Krisztus, hogy ma is keresel bennünket, és köszönjük Neked, hogy golgotai kereszttáldozatodat főpapunkként mai napon is bemutatod ott a mennyei szentélyben értünk, és ezzel bűnbocsánatot és kegyelmet kínálsz nekünk.

Kérünk, hogy áldd meg a mai ünneplésünket is, minden éneket, imádságot, igéd előtti megalázkodást, és majd az istentisztelet után az élet istentiszteletét is! Kérünk, támogass bennünket az engedelmesség lelkével, hogy a Te igéd ne hulljon a földre, és ne szóljon hiába, hanem valóban hasson életünkre, szívünkre, és gyümölcsöt teremjen mindabban a jócselekedetben, amelyet elkészítesz számunkra, hogy azokban járjunk!

Így kérünk, áldd meg ünneplésünket, Rád figyelésünket kegyelmedből, Krisztusért!

Ámen.

Igehirdetés

Úgy gondolom, hogy nem kell hangsúlyozni azt, hogy a feltámadás keresztyén hitünk központi igazsága és ténye. E nélkül a történelmi tény nélkül az egész Szentírásban elhangzó ígéretek csupán elméletek, hipotézisek és feltételezések lennének, mert ha a feltámadás nem történt meg, akkor mindaz, amit az Ige igaznak mond, az valójában hazugságnak találtatik. Krisztus feltámadása nélkül keresztyén hitünk olyan, mint az emberi test szív nélkül – halott és élettelen. Pál apostol világossá teszi ezt számunkra a felolvasott igeszakaszban, az 1Kor 15-ben, mivel Korinthus városában felütötte fejét az a téves elképzelés, hogy nem kell szó szerint érteni, hogy Krisztus feltámadt a halálból, hanem csak valami allegóriának vagy valami elméleti dolognak kell ezt tartani. Pont ezért Pál rávilágít arra, hogy mennyire szükséges hinnünk is ezt a történelmi tényre, és mennyi áldás származik abból, hogyha Krisztus feltámadt. Az egész fejezetben ezt fejti ki. Ilyeneket mond például: ha Krisztus nem támadt volna fel, akkor hiábavaló a prédikálás, a keresztyén

hit, a jövőben senki sem fog feltámadni a halottak közül, nem lesz egy nap, amikor Isten az összes halottat életre kelti, akkor még bűneinkben vagyunk, és minden embernél nyomorultabbak a Krisztusban hívők. Ebből a felsorolásból is láthatjuk, hogy a feltámadás eseménye mennyire hatással van a hívő ember életére. Olyan alap ez, amelyet ha kihúzunk a hitünk alól, összedől az egész építmény.

Bár Pál apostol nagyon sokáig negatívan fogalmaz, és arra világít rá, hogy mi minden következne abból, ha Krisztus nem támadt volna fel, de végül a 20. versben mintegy megkönnyebbülést hozva mondja ki az örömhírt: *„ámde Krisztus feltámadott a halottak közül”*. Mert, Testvérek, mi nem maradhatunk ott, hogy mi lett volna, ha nem. Pálnak el kell jutnia oda, és el is jut a Szentlélek vezetésével odáig: *ámde feltámadt*. És ezen elgondolkozva jutott eszembe, hogy a mai alkalmon fordítsuk egy kicsikét a túloldalára ezt a felsorolást. Pál arról beszél, hogy milyen következménye lenne, ha nem támadt volna fel, mi azt nézzük meg a 20. versből kiindulva, hogy mi következett abból, hogy feltámadt. Mert mindaz, amit itt Pál tagadásként leír, hogy ez és ez nem történt volna meg, az nekünk pozitív igazság és valóság, hogy *ámde mivel feltámadt, ezért ezek megtörténtek, és ezek ránk nézve is igazak*.

Hat dolgot említ az apostol, amelyek Krisztus feltámadásának következményei. Először hadd soroljam fel ezeket, hogy külön is lássuk őket, és majd utána egyesével nézzük meg őket.

Mi következik tehát abból, hogy Krisztus valóban feltámadt?

1. *„Ha pedig Krisztus fel nem támadott, akkor hiábavaló a mi prédikálásunk”* (14. vers). De mivel Krisztus feltámadt, ezért nem hiábavaló az igehirdetés.

2. *„Ha pedig Krisztus fel nem támadott, akkor... hiábavaló a ti hitetek is”* (14. vers). De mivel Krisztus feltámadt, ezért nem hiábavaló a keresztyén hit.

3. Ha Krisztus nem támadt fel, akkor hamis tanúi, bizonyágtevői vagyunk Istennek – mondja Pál magáról és a többi apostolról (15. vers). De mivel Krisztus feltámadt, ezért az apostolok nem hamis tanúi Istennek.

4. *„Ha pedig a Krisztus fel nem támadott... még bűneitekben vagytok”* (17. vers). De mivel Krisztus feltámadt, ezért már nem vagyunk bűneinkben, ha elfogadjuk Isten kegyelmét.

5. Ha Krisztus nem támadt fel, akkor azok, *„akik Krisztusban elaludtak, ... elvesztek”* (18. vers). De mivel Krisztus feltámadt, ezért a Krisztusban meghaltak nem vesznek el.

6. Ha Krisztus nem támadt fel, akkor *„minden embernél nyomorultabbak vagyunk”* (19. vers). Ez egy súlyos diagnózis. De mivel Krisztus feltámadt, ezért minket, keresztyéneket nem kell sajnálni.

Látjuk, hogy mennyi minden következik Krisztus feltámadásából? Nézzük meg egyenként, hogy milyen ajándékok ezek, melyeket nekünk Isten

Krisztuson keresztül ad. Nem az előbbi sorrendet használom, mert a hívó életben máshogy következnek a dolgok, mint ahogyan Pál említi.

1. Krisztus feltámadásának első következménye az, hogy bűneinkre bocsánatot nyerünk. A 17. versben Pál úgy fogalmaz, hogy még bűneitekben vagytok, de pozitívan átfogalmazva azt mondhatjuk, hogy bocsánatot nyertünk a bűneinkre. Azért ezt teszem az első helyre, mert mielőtt Isten bármit is kezdene a bűnös ember életével, előbb rendezi a vele való kapcsolatát, előbb rendeznie kell a bűnei kérdését. Tudom jól, van olyan keresztyén-ség, nagyon népszerű manapság, ami rögtön Isten szeretetére ugrik, rögtön az áldásokra, és a bűnt valahogy szeretjük átugorni, vagy csak röviden megemlíteni. De ez nem egyezik meg Isten Szentlelkének munkájával, ahogyan először beleavatkozik egy emberi életbe. Isten mindig rendezi a bűneink kérdését, mikor az Ő gyermekévé fogad bennünket. Igen, hangzik a kegyelem evangéliuma, kell is hangoznia, hangzik az isteni szeretet örömhíre, Krisztus feltámadása, hatalma, de mindez legelőször úgy kell, hogy érintsen bennünket, hogy meg kell értsük: Isten Krisztus feltámadásában bűneink kérdését rendezte. A zsoltáros is így gondolja ezt: *„Ha a bűnöket számon tartod, Uram: Uram, kicsoda maradhat meg?”* (Zsolt 130,3) A válasz egyértelmű: senki. Ezért a folytatásban a zsoltáros nem bírja ki, hogy ne világítson rá a kegyelemre, ezért rögtön a 4. versben ezt mondja: *„Hiszen Tenálad van a bocsánat.”* Pál apostol is rávilágít arra, amiről sokan elfeledkeznek, hogy a bűn nem egyenlő a cselekedettel, az ember természete bűnös és romlott (Ef 2,3). Azaz eleve hajlamosak vagyunk szívünk szerint, kívánságaink szerint, gondolataink szerint a bűnre. És Pál ezt hangsúlyozza ebben az igeversben, hogy az emberi természetünk miatt a *„harag fiai voltunk”*, azaz Isten haragszik ránk, mert emberek vagyunk, és emberként nem Vele törődünk, nem Ővele foglalkozunk, semmibe vesszük a mindenható Istent. Pont ezért az első kérdés ez: hogyan rendezi az Úr a bűneink kérdését? Pál apostol miért beszél erről? Miért említi azt a felsorolásban, hogy *„még bűneitekben vagytok”*? Azért, mert minden a megbocsátáson múlik.

De hogyan kapcsolódik a feltámadás bűneink megbocsátásához? Ebben a fejezetben (1Kor 15) Pál már korábban beszélt arról, hogy Krisztus halála által vette el a mi bűneinket (3. vers). Ha valaki hisz ebben, megkapja a bocsánatot. Mert Krisztus halálának célja ez volt. Ő nem céltalanul, áldozatként halt meg, hanem tudatosan, előre megtervezve, azért halt meg, hogy bűneinkre bocsánatot szerezzen, hogy kiengesztelje Isten haragját. Ő hordozta el bűneinket, azok büntetését. A Róma 4,25 pedig rávilágít arra, hogy milyen szoros kapcsolat van a feltámadás és Krisztus halála között. Tegnap már hallottuk ezt az ígét: Krisztus *„a mi bűneinkért halálra adatott, és feltámasztott a mi megigazulásunkért”*. Ez azt jelenti, hogy halálával megfizette a bűneinkért járó büntetést, és megvásárolta felmentésünket, megigazulásunkat, bocsánatot szerzett nekünk. De a halált a feltámadásnak is követnie kel-

lett. Mert attól, hogy valakinek mínusz végtelen adóssága van, és valaki azt a nullára felhozza, azzal még nincs a helyén az ember, mert tartozunk Istennek az engedelmességgel, tartozunk az egész életünkkel, amit Neki köszönhetünk. Azzal tartozunk, hogy minden parancsát megcselekedjük. És Krisztus megigazít bennünket. Ezt jelenti, hogy az Ő életét, amit élt, Isten nekünk tulajdonítja. A nulláról pozitívba visz bennünket, megigazít feltámadásával. A másik dolog pedig, hogy feltámadásával megmutatja, hogy képes a bűnös természetünket új emberré tenni, amely erre az igazságra törekszik, az Istennek való engedelmségre.

Erre a megbocsátásra mindannyiunknak szükségünk van, még akkor is, ha nem gondolunk erre, vagy nem vágyunk rá. De legbelül valahol minden ember vágyik erre. Nem azért mondom ezt, mert bele akarom mindenkibe magyarázni, hogy biztos te is ezt gondold, vagy éppen most ez lenne a legnagyobb igényed. Abból tudom, hogy ez így van, hogy én még nem láttam olyan hívő embert, akit Isten igéje megszólít a kegyelem evangéliumával, aki szembesült a saját bűneivel, és ne fogadta volna kitörő örömmel azt, hogy Isten megbocsátott neki mindent, hogy eltörölte minden bűnét. Minden egyes hívő ember örömmel fogadta ezt. Miért? Mert legbelül mindannyiunknak szükségünk van erre a bocsánatra, csak letagadjuk, lelkiismeretünket elnyomjuk, nem valljuk be, mert akkor a bűneinkkel is szembe kellene nézni. De szükségünk van erre! És a megtéréskor, újjászületéskor Isten ezt adja meg. A bűnbocsánat kegyelmében való örömet, a szabadítás örömét. Krisztus feltámadásának első gyümölcse tehát ez számunkra, hogy mivel feltámadt, van lehetőség a bűnbocsánatot elfogadni, van lehetőség Isten igazságát magunknak tulajdonítani, elhinni, hogy az a miénk, hogy Isten megbocsátott nekünk.

2. A második következménye – azt mondja Pál apostol –, hogy hitünk megalapozottá vált. A feltámadás megalapozottá tette a keresztyén hitet. A 14. versben azt olvassuk, hogy hitünk hiábavaló a feltámadás nélkül. Mivel azonban Krisztus feltámadott, ezért hitünk megalapozott lett. Sok mindent el lehetne mondani ezzel kapcsolatosan, de most inkább személyesen hadd fogalmazzam át, egyik részletét kiemelve ennek a gondolatnak: Jézus Krisztus feltámadása miatt van valaki, akiben abszolút megbízhatsz te is és én is. Mert a hitünk egyik fontos része – azon kívül, hogy tudjuk, mit hiszünk az Igéből, – a bizalom, hogy bízunk is benne. De nem csak úgy általánosan, elméletben, mi egy személyben bízunk, a mi megtartó Istenünkben. És Krisztus feltámadása az alapja annak, hogy mi hihetünk Krisztusban, bízhatunk Őbenne. Hiszem, hogy minden ember szíve mélyén vágyakozik valaki után, akire mindig számíthat. Valakire, aki abszolút megbízható. Valakire, akiben, ha megbízol, nem kell csalódnod, nem fog cserbenhagyni soha, és mindig ott lesz melletted. Ott van bennünk ez a vágy. Azért kívánjuk ezt, mert erre letünk teremtve, egy ilyen kapcsolatra. Isten azért helyezte a férfit és a nőt az

Édenkertbe, hogy dicsőítsék Őt azzal, hogy minden szükségüket Őrá merik bízni, és bízzanak abban, hogy Ő minden szükségést megad nekik. Ott egy olyan kapcsolatra lett teremtve az ember, ahol feltétel nélkül megbízhat valakiben. És ez a valaki az élő Isten. Ez a szükséglet, ez az igény az emberben nem változott azóta sem, a bűneset sem volt képes teljesen kitörölni belőlünk. Elnyomni, elhomályosítani tudjuk. De az emberi lélek természetéből fakad az, hogy nem elégszik meg bármiféle kapcsolattal, igénye van arra, hogy valakiben abszolút megbízhatson. Mi emberekbe próbáljuk vetni ezt a hitünket, csalódunk is egymásban, bennünk is csalódnak, mert a bűnös ember nem tud ilyen megbízható lenni. De Jézus Krisztus feltámadásával bizonyította, hogy Ő olyan, akiben abszolút megbízhatunk és hihetünk. Most már, hogy nem vagyunk a bűneinkben, Isten ezt a vágyunkat beteljesíti Jézus Krisztusban való hittel. Jézus halála bizonyítja az irántunk érzett szeretetét, feltámadása pedig azt, hogy minden életellenes dolog fölött hatalma van. Még a halál felett is. És ha életet tud adni nekünk, és meg tud a halállal szemben tartani, akkor ne tudna minket bármi másban megtartani, megőrizni? Akkor ne tudna rólunk gondoskodni mindenben? Akkor ne bízhatnánk Rá magunkat teljes mértékben mindenben? Krisztus feltámadása azt hirdeti, hogy van valaki, akire teljes mértékben számíthatsz. Valaki, aki abszolút megbízható. Valaki, aki soha nem hagy el, és soha nem hagy cserben. Lehet, hogy másként alakulnak a dolgok, mint ahogy elképzelted, de akkor ne Istenben csalódj, mert nem biztos, hogy Ő ígérte, csak lehet, hogy te vagy én vártuk azt Tőle. De Ő soha nem hagy el. Jézus él, hogy bízzunk Benne. A Krisztusban való hit ezért sosem lehet hiábavaló. Pál apostol ezt a meggyőződését vallja meg: *„amely életet pedig most testben élek, az Isten Fiában való hitben élem, aki szeretett engem és önmagát adta érettem”* (Gal 2,20). Pál számára fontos, hogy nem általában a hitről beszél, hanem erről a személyes kapcsolatról, Jézus Krisztusban, *„az Isten Fiában való hitben élem”* az életem, ebben a boldog kapcsolatban. Krisztus feltámadása megerősíti, megalapozza a hitünket. Van kire számítanunk minden helyzetben.

3. Harmadszor, Pál azt mondja a 15. versben, hogy ha Krisztus nem támadt fel, akkor az apostolok Isten hamis tanúi és bizonyágtevői. Más szavakkal csalók, hazugok, félrevezetik és elhítetik az embereket egy nagyon fontos dologban, az üdvösség kérdésében, ami nem kis játék. Ebben hazudni, ebben félrevezetni valakit, mást tanítani, mint amit az isteni kijelentés tanít, ez örök kárhoz vezet. De mivel Krisztus feltámadt, ezért pozitívan azt mondhatjuk, hogy az apostolok a Szentírásban nekünk adott bizonyágtételük által azt hirdetik, ami igaz. Ők nem hamis tanúi Istennek, hanem igazak. Ha azt mondják, hogy Krisztus feltámadt, találkoztak Vele, látták ennek jeleit, akkor ők az igazat mondják, nem egy kitalált dolgot. Nem a fantáziájuk volt élénk, hanem a megtapasztalásuk volt csodálatos, mindaz, amit láttak.

Sajnos korunkban sokan arra tanítják fiataljainkat, hogy nincs abszolút igazság – valami, ami mindig és mindenhol igaz, akár tudják az emberek, akár nem, akár tetszik nekik, akár nem. Sokan tagadják ennek létezését. Mert például ritka az a tinédzser, akinek van bátorsága kimondani és felvállalni azt, hogy a házasság előtt tisztán kell megőriznie magát az embernek, mert ha nem teszi, az rossz mindenkinek. Nem csak annak, aki így gondolkozik, hogy az rossz, annak is, aki nem így gondolkodik. Manapság kevesen merik felvállalni, mert nyilvános támadás alatt áll a nyugati világban az, aki ki meri mondani, hogy a Szentírás alapján a homoszexualitás Isten szemében bűn, és rossz az embernek. Nem csak azoknak, akik ezt gondolják róla, hanem mindenkinek. Akik jónak gondolják, azoknak is rossz. Ha nem vagyunk meggyőződve arról, hogy vannak olyan abszolút igazságok, amelyeket meg lehet osztani, amelyeket a társadalom alapjává lehet tenni, akkor az egyetlen végeredmény a káosz és az anarchia lesz, aminek látjuk is jeleit a világban, ahol mindenki azt teszi, ami a saját szemében helyes. Akkor nincs igazodási pont. Ezért az igazság iránti igény nagyon nagy. Isten így teremtette a világot, abszolút igazságokra, amelyek megingathatatlanok, ha tetszik nekünk, ha nem. Jézus azért jött a világba, hogy rámutasson, hogy Ő „*az út, az igazság és az élet*” (Jn 14,6). És aztán feltámadt a halálból, hogy igazolja állítását, hogy valóban Ő az igazság. Jézusnak joga van elmondani nekünk az apostoli iratokon, a Biblián keresztül, hogy mi az abszolút igazság, mert a feltámadásban Isten bebizonyította, hogy Ő, Jézus Krisztus abszolút igaz. Ha bűnös és hazug lett volna, halott maradt volna a bibliai gondolatmenet szerint: „*a bűn zsoldja a halál*”. Ha Krisztus bűnös lett volna, halottnak kellett volna maradnia. De Ő igaz volt, és az igazságot hirdette, és ezért nem maradhatott a halálban, feltámadt. Feltámasztotta Őt az Úr, mivel tökéletesen engedelmes, szent és igaz volt. Emiatt, mert Krisztus feltámadt, vallhatjuk, hogy az apostolok az igazat hirdetik, hogy a Szentírás a teljes igazságot tartalmazza életünkkel kapcsolatosan (Róm 1,4).

4. Negyedszer azt olvassuk a 19. versben, hogy ha nincs feltámadás, és csak ebben a földi életben hiszünk Istenben, akkor „*minden embernél nyomorultabbak*”, szánalomra méltóbbak vagyunk. Pozitívan azt mondhatjuk viszont, hogy mivel Krisztus feltámadt, ezért keresztyénként minden embernél irigylésre méltóbbak vagyunk. Mert ha Krisztus nem támadt fel, akkor a Neki való élés, hogy az életemet úgy alakítom, hogy odaszánom magamat Neki, hogy az Ő parancsait igyekezzem betölteni, akár dolgozom, akár pihelek, akár családdal vagyok, akár egyedül, akár gyülekezetben, akárhol más-
hol, hogyha Ő nem támadt fel, és én így élem az életemet, és az Ő szavának, akkor akarátának követése csupán egy hatalmas téveszme. Szánni kellene minket, hívó keresztyéneket, mint az elmebetegeket, akik hallucinációktól szenvednek, és azok szerint élnek. Ha Krisztus nem támadt volna fel. De mivel feltámadt, él, örökké uralkodik, és az Ő munkáját minden nap látjuk

az életben, ezért minden engedelmességünk, minden szeretetre való törekvésünk, minden önmegtagadásunk nemhogy sajnálatra nem méltó, hanem egyenesen irigylésre méltó. Pál így beszél más helyen erről: „*Mert a mi pillanatnyi könnyű szenvedésünk igen-igen nagy örök dicsőséget szerez nekünk*” (2Kor 4,17). Nyomatékos szavak! „*Igen-igen nagy örök dicsőséget*”, nem keveset! Krisztus feltámadásával az örök élet örökösévé tett bennünket, az örök élet reménysége a miénk. Belegondoltunk, hogy mit jelent ez? És belegondoltunk abba, hogy hívőként mennyi minden a mi részünk? Az emberek lenéznek minket, pedig mennyi mindenünk van. Azt mondják, hogy mi magunk gondoskodunk magunkról. Nem ismerik azt az örömet, ami nekünk adatott, hogy van, aki rólunk gondoskodik, egy szerető Atya. Mi is dolgozunk, tudjuk jól, hogy a munkának mi a gyümölcse, de az is az Úr gondoskodása, hogy dolgozhatok. Az emberek nem tudják, hova forduljanak vigasztalásért (ezért népszerű napjainkban a pszichológia). Isten népének mindig ott volt Isten igéje és az Ő vigasztaló szavai. Isten népének annyi minden adatik, ne higgyünk a világnak, hogy mi egy fájdalommal teljes, szegény életet élünk, és annyi örömből kimaradunk, mert Isten azt mondja az Igében, hogy nálunk jobban megajándékozott és gazdagabb életet senki nem élhet, higgyük ezt el!

Minden ember vágyik arra, hogy az élete jól teljen, és életünk érjen valamit, hogy legyen jelentősége és haszna, hogy életünk ne úgy érjen véget, hogy azt mondjuk: hiábavaló, üres, értelmetlen, hasztalan, jelentéktelen és szármalmas volt.

Pál tudja ezt, hogy az ember vágyik arra, hogy ne kelljen ezt mondania. Ezért a 15. fejezet legvégén, a feltámadásról szóló szakasz végén ezt mondja: „*erősen álljatok, mozdíthatatlanul, buzgólkodván az Úrnak dolgában mindenkor, tudván, hogy a ti munkátok nem hiábavaló az Úrban*” (1Kor 15,58). Itt hadd helyettesítsek egy szót, nem átírni akarom a Szentírást, inkább értelmezni. A munka helyére tehetjük az életünket: a ti életetek nem hiábavaló az Úrban, ha az Úrban töltitek és munkálkodtok. Nem hiábavaló! Nem ez az ember élete vágya? Ezért szoktunk imádkozni is úgy, hogy Uram, ne hagyd, hogy elszalasszam az alkalmat, hanem áron is megvegyem azt. Ne engedd, hogy a sírba érve azt mondjam: elpazaroltam az életem! Nem kell, hogy így legyen. Krisztus feltámadt, és minden, amit az Ő nevében teszünk az Ő erejével és az Ő dicsőségére, az nem hiábavaló. Ez irigylésre méltó, Testvérek, az ilyen élet irigylésre méltó. Értékes. Jelentős. Örökkévaló.

5. Ötödször azt mondja Pál a 14. versben, hogy ha Krisztus nem támadt fel, hiábavaló a mi igehirdetésünk. Ne csak a szószékire gondoljunk, Testvérek, hanem a mi bizonyágtételünkre, amit elmondunk másoknak. Mivel azonban feltámadt, ezért a mi igehirdetésünk nemhogy nem hiábavaló, hanem igenis értelmes, értékes és jelentős, ható. Sokszor azt hisszük, hogy szavainknak nincs semmi következménye vagy hatása. Sokszor nem látunk sem-

milyen látványos következményt. Üres a beszédünk, erőtlen, értelmetlennek tűnik, mert úgyse gondolják végig érveinket vagy bizonyágtételünket arról, mit tett velünk az Úr. Ha Krisztus nem támadt volna fel, akkor valóban pusztába kiáltó szó lenne minden bizonyágtétel, akkor csak emberi bölcsesség szavait hirdetnénk, mert szavaink mögött nem állna semmilyen isteni erő, amely felhasználná azokat a szavakat, amiket elmondunk. Mivel azonban Krisztus feltámadt, ezért Isten az Ő igéjén keresztül munkálkodik. Lehet, hogy nem azonnal, lehet, hogy nem úgy, ahogyan mi tervezzük, de mégis munkálkodik. Néhány dolgot hadd soroljak fel, Krisztus hogyan munkálkodik az igehirdetésen keresztül. Elgondolkodtat (nagyon fontos rész), bűnünket leplez le, fájdalmat, szomorúságot, bánatot, megbánást ébreszt (nagyon fontos részei az igehallgatásnak), hitet ad, bizalomra indít, vigasztal, bátorít, megállít, int, fedd, alázatra nevel. Isten igéje „élő és ható”, mivel maga a testté lett Ige is él és munkálkodik. Nem hiábavaló a mi igehirdetésünk, a mi bizonyágtételünk, mert Krisztus feltámadt.

6. Végül pedig, hatodszor Krisztus feltámadásának az a következménye, hogy akik elaludtak, élnek. A tudomány akárhogy is fejlődjön, nem tudja megmagyarázni az emberben azt a vágyat, hogy örökké örömben akarjon élni, az örök élet gondolatát. (A pszichológiának a válasza személy szerint nem elégít ki, bevallom őszintén.) Földi tapasztalataink, gyarlóságunk, gonoszságunk mind ellene mond annak, hogy létezne örök és boldog élet. Egyrészt az állatvilágban, a teremtett világban nem látjuk azt, hogy örökké élne bármi is. A tökéletes boldogság ezen a bűnös világon pedig egy álmom, mivel a bűn mindenkit gyötör és kínoz valamilyen szinten és mértékben. Az emberiségből mégsem lehet kiirtani (pedig már megpróbálták a történelem folyamán) azt a vágyat, azt a hitet, hogy léteznie kell egy örökké tartó boldog életnek. Ha más nem, akkor a pogány vallások is bizonyágot tesznek erről. Az ember vágyakozik az után, hogy egy teljes és értékes életet éljen, és ne úgy érjen véget az élete, hogy ő hirtelen csak úgy semmivé lesz, fél ettől. Miért? Az után vágyakozik, hogy ne váljon semmivé, vagy ami még rosszabb, hogy ne kárhozzon el. Miért van ez így? Mert Isten belénk teremtette azt a vágyat, hogy örökké Vele akarjunk lenni. De hogyan lehetséges ezt elérni, hogyan kaphatja meg az örök élet ajándékát az ember? Tudjuk jól a választ: csakis Krisztus feltámadása által! Pál azt mondja a 18. versben, hogy mivel Krisztus feltámadt, ezért azok a hívő férfiak és nők, akik elaludtak Benne, akik hitben haltak meg, nem vesztek el, nem szűntek meg létezni. Most is élnek, csak nem a látható, hanem a láthatatlan világban. És nemcsak most élnek, hanem örökké élni fognak, beléptek Uruk örömébe, és várják a boldog feltámadást. Teljesen alaptalan lenne ez a hitünk és váradalmunk, ha Isten nem jelentette volna ki ebbéli szándékát, hogy ilyen életet akar nekünk adni. És a feltámadásban megmutatta, hogy Ő mire támadt fel, és Ő az első zsenge, és majd minket is feltámaszt egy napon.

Látjuk tehát, hogy Krisztus feltámadása által mennyi mindennel ajándékoz meg bennünket az Úr?! Krisztus Isten dicsőségére támadt fel, és azt akarja, hogy ebben a dicsőségben mi is boldogok legyünk, dicsőítsük az Urat. Feltámadt, hogy bűneinkre bocsánatot nyerjünk; hogy hitünk megalapozottá váljon; hogy az apostoli bizonyágtétel alapján hirdethessük: létezik az igazság; keresztyénként minden embernél irigylésre méltóbbnak gondoljuk magunkat; hogy igehirdetésünknek legyenek gyümölcsei; és hogy akik hitben haltak meg, Krisztussal éljenek együtt örökké. Mindezeket elhíve, Testvérek, mi a mi válaszuk? A húsvét egyik nagy kérdése az volt a tanítványoknak, hogy *„pedig mi azt reméltük...”*. Azaz azt hitték, mindent elveszítettek, és Pál ebben az igeszakaszban azt mondja: nem, ti mindent megnyertetek, mert Krisztus feltámadt! Hisszük mi ezt? Ha igen, akkor dicsőítsük az Urat! Akkor mi is dicsérjük a mennyei lelkekkel együtt: *„méltó a megöletett Bárány, hogy vegyen erőt és gazdagságot és bölcsességet és hatalmasságot és tisztességet és dicsőséget és áldást”* (Jel 5,12). Szóljon erről az életünk!

Imádkozzunk!

Dicsőítünk és magasztalunk Téged, feltámadt Úr Jézus Krisztus, hogy feltámadásodnak számtalan gyümölcse termett, amely dicsőíti az Atyát, és amely számunkra felsorolhatatlan és elképzelhetetlen áldásokat hordoz. Mert, Urunk, nem tudunk annak mélyére menni, amit Te értünk tettél, és nem győzzük felsorolni mindazt az áldást, amiben részesítettél nap mint nap bennünket azért, mert feltámadtál. Kérünk, segíts nemcsak ebben a hitben élnünk, hanem a Veled való kapcsolatban, Benned bízva boldognak lennünk, Téged szolgálnunk hálából. Segíts valóban olyan életet élni, amely irigylésre méltó, amely a világ szemében is olyan gondolatokat ébreszt, hogy lehet, hogy meg kell hallani a Te szavadat, el kell azon gondolkoznunk és hinnünk kellene. Kérünk, vonz magadhoz minél többeket, és kérünk kegyelmesen hadd lehessünk ebben eszközeid: szóbeli bizonyágtévőid, és olyanok is, akik életükkel vagy tetteikkel mutatnak Rád. Kérünk Téged, hogyha meglankadtunk, megfáradtunk a bizonyágtételben, Te erősíts meg! Segíts megerősödnünk abban, hogy mindaz, amit az Igében élénk adsz, azok abszolút igazságok, amelyeket nem lehet megingatni, amelyeknek lehet ellene mondani, de ledönteni és legyőzni sosem. Segíts így Melletted elköteleződnünk! Te vonj magadhoz, és segíts ebben minket!

Kérünk, áldd meg családi együttléteinket, találkozóinkat, segíts, hogy ott is hangozzon el a feltámadás örömhíre, beszélgetéseinkben is kerüljön elő, ki vagy Te! És mentő szeretettel kérünk, hogy mind szüleinket, mind gyermekeinket, házastársunkat, unokákat, dédunokákat szólítsd meg, hisz Rád van szüksége minden embernek! Hadd ismerjenek meg Téged személyesen feltámadt, élő Úrként! Minket is erősíts meg a Veled való kapcsolatunkban, és kérünk, hogy áldj meg bennünket, akárhol vagyunk, munkahelyünkön, ott-

honunkban, itt a gyülekezetben, pihenésben, munkában. Segíts azt a célt szem előtt tartanunk, hogy akármit cselekedjünk, az élet legapróbb dolgait is, mint az evés-ivás, azt is a Te dicsőségedre hadd igyekezzünk tenni!

És kérünk, hogy hordozd kegyelmesen betegeinket, kórházban vagy otthon betegágyon fekvőket, gyógyítsd meg őket irgalmad szerint, és adj hitet, lelki erőt elhordozni a rájuk helyezett testi terheket, fájdalmakat! Könyörgünk a gyászolókért, akik a héten búcsúztatják szeretteiket, Te legyél az ő vigasztalójuk, aki magad vagy „*a feltámadás és az élet*”!

Kérünk, hogy minden dolgunkban vezess bennünket, Igéd legyen mécses a mi lábunk előtt, segíts annak fényében néznünk dolgainkat!

Könyörgünk népünkért is, adj Hozzád térést, adj ébredést, hogy minél többen Benned hiessenek és bízhatnak! Könyörgünk az európai helyzetről, kegyelmesen rendezd! Aki lelki békességet hoztál az Atyával, kérünk, békéltess meg bennünket itt a földön is! Imádkozunk azért, hogy hordozz mindannyiunkat, egyházunkat, gyülekezeteinket, áldd meg igédet, melyet hirdetsz, végezd el általa minden munkádat, amit terveztél!

Öld meg, kérünk, a bennünk lévő óembert, elevenítsd az újat, és erősítsd! És indíts bennünket hálaadásra, odaszánt életre, szolgálatra!

Maradj velünk, kérünk, kegyelmeddel ígéreted szerint addig a napig, amíg magad mellé veszel minket, vagy amíg vissza nem jössz az ég felhőin át. Hadd legyen ez a találkozás, a szemtől szembeni látás boldog reménységünk! Ha még nem az, kérünk, Te békéltess meg magaddal, és tedd azzá! Őrizz minket kegyelmedből a hitben, Krisztusban! Köszönjük, hogy gondod van ránk, köszönjük, hogy minden nap figyelsz ránk.

Áldott legyen a Te háromszor szent neved minden kegyelmedért, minden hosszútűréseért, minden irgalmadért!

Ámen.

440,12-13 ének

12. Ha meg-hal - tunk Úr Jé - zus - sal,
Fel - tá - mad - ván Úr Krisz - tus - sal,

Nem il - lik már vét - kez - nünk;
Le kell a bűnt vet - kez - nünk.

Mint meny - nye - i la - ko - sok

Le - gyünk tisz - ták, o - ko - sok;

Mint tes - té - nek s ven - dé - gé - nek

Szük - sé - ges len - nünk szen - tek - nek.

13. Isten ártatlan Báránya, / Méltó vagy, hogy végy áldást,
Mert érdemed azt kívánja, / Végy tőlünk hálaadást!
Végy örök dicsőséget, / Hatalmat, tisztességet,
Mert értünk megölettedél, / Atyádnak eleget tettél.